

PANEL BOOGIE

Karácsonyi kalamajka

KAPINYA VIKTÓRIA

PANEL BOOGIE
Karácsonyi kalamajka

© Kapinya Viktória, 2024

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Helfrich Judit
Borítóterv: Szép-Bíró Erika
Tördelte: Dubecz Adrienn

December 4.

Az ember naivan azt hinné, hogy egy tízemeletes panelház falai közé télen, ha lehet, még inkább befagy az unalom, még ha nyáron valamelyest nagyobb nyüzsgés tapasztalható is a folyosókon. Nos, a pécsi Szaggató köz 7. lakói erre a roppant negatív általánosításra nap mint nap rácáfolnak, még akkor is, ha Irénke néni szerint novembertől már csak tundrabugyogóban ildomos az utcára merészkedni, amúgy meg jobb elütni az időt a konyhában, a szélesre tárt és maximumra járatott villanysütő melegében fürdőzve.

– Már december negyedike van! Mire várunk még, tapsra? Különben se én tanáltam ki ezt a huzavonát, vagy mit! – rikantott már-már szemrehányón a telefonba Irén a barátnőjének.

– Jól van, ne velem perlekedjél! Hívom az Anikót! – vágott vissza erélyesen Pintérné Gizi, majd lecsapta a kagylót.

Így is lett: Pintérné hívta Anikót, Anikó Szűcs Pistát, Szűcs úr a Mókus házaspárt, ők Szalayné Klárikát tárcsázták, és így tovább. Nemsokára mindannyian lenn tömörültek a lépcsőház postaládái előtti kis térben, ahol a lakógyűlések alkalmával szoktak találkozni.

– Szevasztok! De jó, hogy mindenki megvan! – köszöntötte lakótársait a hetvenhat éves Szűcs Pista, majd miután kezet rázott a társaság férfi tagjaival, észrevétlenül előhúzta oldaltáskájából az alkoholos kézfertőtlenítő gélt, és alaposan megfürdette benne a tenyereit.

– Hogy csináljuk? – kérdezte Mókus Béla, miközben belekukkantott a postaládájukba.

– Hoztad a sapkádát, Irén? – kérdezte Gizi.

– Itt van, e! – nyújtotta felé a kissé kopottas, piros filcből készült Mikulás-sapkát a megszólított.

– Még a nevek is benne vannak tavalyról szerencsére – tette hozzá, amikor váratlanul kinyílt a lift ajtaja, és a ház kissé tenyérbemászó fekete báránya, Valnor Bertalan jelent meg közöttük.

– Csókolom! Jó napot! Szia, Anikó! Mit tetszenek szervezkedni? Csak nem titkos mikulásost játszanak? – mondta el egy szusszal, majd azelőtt, hogy bárki megszólalhatott volna az egybegyűltekek közül, folytatta: – Ugye én is beszállhatok? Imádom a meglepetéseket!

A zömmel idősebbekből álló csapat láthatóan zavarba jött, egyedül Szűcs Pistának volt annyi lélekjelenléte, hogy képes legyen valamit reagálni, így meggondolatlanul ugyan, de a következő szavak suhantak ki vastagra vágott, őszes-vörösös bajusza alól:

– Hát persze, ha szeretnél... Miért ne? Gizikém, hoznál még egy cetlit a Berci nevével, kérlek? – bökött szemével a földszinten lakó szomszédasszonya felé, aki viszont Irén vörösödő arcára nézett, és inkább gyorsan beszaladt teljesíteni a kérést, nem várta meg, hogy a barátnőjéből valamiféle káromkodás formájában „kitörjön az Etna”.

Bertalant ugyanis nem sokan kedvelték a házban, habár senki nem tudta volna ennek egyértelműen megfogalmazni az okát, ha kérdezték volna, sem.

Mire visszaért, a feszült csendet már inkább az egymás szavába vágás váltotta fel, érezni lehetett, hogy a lakók zavarukban próbálják feloldani a kellemetlen helyzetet. Gizi beledobta az újonnan készült papírfecnit a Mikulás-sapkába, Irén a bal

kezével belenyúlva jól megkeverte azt, majd szép sorjában mindenkinek odanyújtotta, hogy húzhasson egy nevet.

– Na, picinyeim! A szabály ugyanaz, mint tavaly, azaz az ajándék jelképes, az a legjobb, ha házilig készített, de a ráköltött összeg még csak meg sem közelítheti a közös költséget – szögezte le Gizi.

– Rendben! Jó, jó! Vettük, főnök! – válaszoltak kánonban.

– Hatodikán reggel tízkor mindenkit friss tepertős pogácsával várok, a Gizi pedig házi szaloncukrot is készít, úgyhogy ne nagyon reggelizetek be! – dobta be az emlékeztetőt Irén, ami így ugyebár csak Valnornak volt új információ.

– Forralt bor lesz, Irénke? – kérdezte Rezső zsigerből, aztán amikor rájött, hogy a felesége, Rózsi is ott van – aki nem kimondottan rajong az italozásáért –, szinte elharapta a kérdés végét.

– Neked csak alkoholmentes, fiacskám! – vágta játékosan kupán Rózsi, miközben a szemével is rendre utasította a férfit.

– Hát, ha a Bodor leugrik holnap Villányba vörösért, akkor igen, máskülönben ne nagyon számítsatok rája! – nézett a hatvanas éveit végében járó szomszédjára, az unos-untalan a fehér kisautóját takarító Józsiára Irén, majd még megjegyezte: – Legalább végre ki is állnál a parkolóbul azzal a tragacssal!

Bodor grimaszolt, de aztán megengedően bólogatva félrevonult a társaságtól a neki püsszegő Szűcs Pistával.

– Kit húztál, Józsikám? – kérdezte az, amikor úgy látta, hogy a többiek kellő távolságba kerültek ahhoz, hogy ne hallják.

– A Klárit – vágta rá amaz.

– Ezt a szerencsét! Nem cserélnéd el velem? – ült ki a remény Pista pirosposzsgás orcájára.

– Attól függ, neked ki jutott... Nem vagyok jó ebben, olyan nehéz bárkinek bármit kitalálni.

– Neked nem mindegy? Úgyis mindenkinek konyakmegygyet szoktál venni. Amúgy az Irént húztam. Hozhatsz neki külön is egy kevéske villányit, ha már úgyis elszalajtott érte! – nevetgélt Szűcs úr.

– Egye fene! De minek kell neked pont a Klári? – bámult rá kérdően Bodor Józsi.

– Á, semmi, semmi, csak épp említette a minap, hogy mire volna szüksége, gondoltam, akkor meglephetném vele én is... – vörösödött el egyre jobban Pista.

– Hogy te micsoda gavallér vagy, barátocskám! – vont a vállát Bodor, majd egy óvatlan pillanatban cetlit cserélt szomszédjával.

Miután a jó szomszédok mind visszavonultak saját otthonukba, és magukra zárták a lakásuk ajtaját, szinte kivétel nélkül újra ellenőrizték, hogy milyen név szerepel a papírjukon. Ahogy hazaért, Irén is kihajtogatta a sajátját, és fejét ingatva konstataálta, hogy bizony idén is kotnyeles barátnőjét, Gizit sikerült kihúznia. *Még szerencse, hogy időben kész lettem a kötéssel*, gondolta magában.

Mint ahogy ez gyakorta előfordult egy-egy személyes találkozáót követően, most is jó hangosan szólalt meg a nagyszobában lévő vezetékes telefonja, amelyen az imént említett nagymama korú Pintérné kereste.

– Na mi van, nem tudsz élni nélkülem? – heccelte Irén.

– Fenéket! Csak meg akarlak kérdezni, hogy szerinted mit vegyek a Mókuséknak, őket húztam. Tavaly valakitől zeneválogatást kaptak a francos-flancos táncukhoz, de én nem is tudom, hogy szeretnek-e még valamit azonkívül – gondolkodott hangosan és meglehetősen hosszan Pintérné.

– Hát, fura szerzetek, az már szent! De ha jól rémlik, a Béla egyszer említette, hogy szereti Hemingwayt... Más most nem jut eszembe – próbált segíteni a barátnője.

– Hemingway? No, ez lehet, hogy jó lesz! Talán még van is itthon – lelkesedett be hallhatóan Gizi, és az átszűrődő zajokból egyértelmű volt, hogy máris keresgélésbe kezdett.

– Te, figyelj, nálad vagy nálam főzzük holnap a tojáslikört?

– Ha lehet, akkor most nálam legyen a kifőzde, mert még a szaloncukkert is be kéne fejeztem azzal egyetemben – kérte Gizi. – Tényleg, megvan a likórhöz a pálinka? – toldotta meg gyorsan a mondanivalóját.

– Persze hogy megvan, vettem a Feritűl még az ősszel eleget. Így mindenkinek jut egy kis csatos üveggel, úgy számoltam – riportolt Irén.

– Amúgy te kit húztál? – jutott eszébe hirtelen Pintérnének még a búcsúzkodást megelőzve.

– Aki kíváncsi, hamar... – harapta el a végét Irén.

– Mi lesz hamar?

– Á, semmi! Közben eszembe jutott, hogy mink már rég megöregedtünk, úgyhogy ránk nem él a mondás – nevetett fel a nyolcvanas nagymama.

– Ebben sajnos igazat kell adjak neked. Jockey, te ördögfajzat! Tűnés az asztalról, most suvickoltam le a szaloncukorgyűráshoz! – váltott váratlanul kiabálásra Pintérné, ami miatt Irén kénytelen volt eltartani a fülétől a telefont.

– Néha nem tudom elgondullni, hogy ez a bolond macska vagy én süketüllök meg előbb a hangodtúl... – mormolta, majd valamivel hangosabban hozzátette: – Ne segítsek?

– Á, nem kell, kösz! Holnap reggel viszont várlak a likórhöz – felelte amaz.

– Reggel nyolcra ott vagyok, ha az jó.

– Jó hát, úgy még lesz időnk a szaloncukrokat is szétszórni este a házban. Ketten mégiscsak gyorsabbak vagyunk...

– Na ugye! Akkor holnap!

– Pá, kis aranyom, pá! – zárta le a beszélgetést Pintérné Gizi.

December 5.

Másnap a földszinti lakás konyhájában már délben ott sorakozott tíz kis csatos üvegnyi gőzölgő tojáslikőr a karácsonyi mintás viaszosvászonnal leterített ebédlőasztalon. A két nagymama a főzőcske után áttette székhelyét a Gizi nagyszobájában található dohányzóasztalra, hogy a kanapén ülve mintegy futószalagon csomagolják selyempapírba a házilag készített aszalt gyümölcsös, rumos-kakaós szaloncukrokat. Pintérné tekerte be őket az arany- és ezüstszínű papírba, Irén pedig mindegyikre rákötözött egy-egy szalagot, hogy aztán könnyebb legyen majd felakasztgatni őket a lakások kilincsére.

Az első emeleten Szalayné Klárika ajtaja vágódott ki, ahogy a törekeny idős hölgy egy padlóvázába helyezett vaskos fenyőággal egyensúlyozott a kezében. Miután alaposan átgondolt léptekkel kijutott vele a folyosóra, óvatosan odahelyezte a felvonóval szemben lévő térelválasztó fal takarásába, majd néhány perccel később feldíszítette az ágat a lakásából kihozott gyöngyházfényű textilgömbökkel és egy kevéske ezüst gírlanggal. Néhány emelettel feljebb Gaják Ernőék otthonából kézi fűrészfűrés hangját és némi hangos szóváltást lehetett kihallani, Bodor Józsi pedig épp beviharzott a lépcsőházba, hóna alatt egy nagy méretű konyakmeggyes dobozt szorongatva. Mire odakinn sötétedni kezdett, az Irén–Gizi-páros mindennel végzett, ami az íratlan Mikulás-napi listájukon szerepelt,

így már nem volt más hátra, mint a szaloncukrok széthordása az emeletek között.

– Te Irén! Kicsit megfájdult a derekam a sok hajolgatásban... Mi lenne, ha felhívnánk az Anikót, hogy segítsen a fiúkkal körbejárni a házban?

– Ugye mondtam, hogy jót tenne neked a reggeli torna?! De nem hiszel nekem, ameddig púp nem nőll a hátadra! – káromgott Irén.

– Megnyugtathatlak, ha egyszer púpom nő, rólad fogom elnevezni – vágott vissza Gizi.

– Légy kedves! Ha már bolygót nem neveznek el rólam, legalább ennyi jusson ki nekem is – folytatta Irén.

– Miről is beszéltünk? – bizonytalanodott el Pintérné.

– Nem tudom. Akkor visszük a szaloncukrokat, vagy mi lesz? – pillantott Irén a körülöttük heverő temérdek édességre.

– Ja, ez az! Hívom az Anikót! – jutott eszébe Gizinek, amikor a konyhából csörömpölés hallatszott.

– Jujjuj, szerintem a Jockey épp italba fojtja a bánatát – rikantott Irén.

– Adok én annak olyan bánatot, hogy megemlegeti! – vágatott ki a szobából Gizi, majd hosszas széknycikorgás, konyharuhával végzett csapkodás és némi szitokszó után kitérte az ablakot, hogy megszabaduljon a bajkeverőtől.

Valamivel később a nagymamák Anikóval és annak két kisebb fiával kiegészülve már a társasház emeleiteit járták, hogy minden lakó ajtajára egy-egy csomag kézzel készült édességet aggassanak.

– Ki csörög? – kérdezte Soma, miután már harmadjára szólalt meg valakinek a zsebében egy tompa, klasszikus telefoncsengésre emlékeztető dallam.

– Juj, elfelejtettem, hogy a zsebemben van a mobil! – eszmélt rá Irén. – Biztos az unokám, Szabina az, hogy mikor

gyűn holnap! – tette hozzá, miközben próbálta előhalászni a készüléket. – A Pista hív – nyugtázta, ahogy megpillantotta a kijelzőt.

– És mit akar? – kérdezett vissza Gizi.

– Honnan tudjam, még föl se vettem – magyarázta, mire a mobil elhallgatott.

– Na tessék, letette! – forgatta a szemét Soma.

Most Anikó zsebében szólalt meg a telefon, Bonnie Tyler slágerét csak úgy visszahangozta a hetedik emelet.

– Jó estét, Pista, az Irénkét keresi? Itt van velem – szólt bele Anikó, majd hosszasan hallgatta a vonal túlsó végén beszélőt. – Hogyhogy bezárt? – hagyta el a száját, és Soma felé suttogott: – Mennyi az idő?

– Fél kilenc – felelte a fiú.

– Jól van, jól van, nyugodjon meg, biztosan kitalálunk valamit – csitította a hívót Anikó.

– Vajon mi történt már megint? – motyogta Gizi.

– Biztos bezárt a bolt, mire odaért, és nem kapott Domeszt – röhögcsélt Irén.

– Picit halkabban, így nem hallom Pista bácsit – kérte Anikó.

– Anya, hangosítsd már ki! – vette ki a készüléket a nő kezéből Gergő, a kisebbik fia.

– Szevasz, Pista, mi a helyzet? – kérdezte hangosan Irén.

– Szervusztok! – beszélt már-már suttogó hangon a férfi – Van egy kis gebasz... – tartott hatásszünetet. – Bent ragadtam a bútoráruházban.

– Hogy mi? – horkant fel Soma.

– Ajándékért jöttem Klárikának, de addig válogattam, hogy nem hallottam meg a hangosbemondóban, hogy zárnak... – felelte az idős férfi.

– Hogy nem lehetett azt hallani? – értetlenkedett Pintérné Gizi, mire Pista hangja zavarttá vált, és belesúgta a mobilba:

– Az az igazság, hogy elidőztem kicsit a fürdőszobarészlegen. Olyan piszkosak voltak azok a zuhanykabinok, hogy nem bírtam ellenállni, hogy le ne töröljem őket...

– Ugye mondtam, hogy köze van a takarításhoz? – hehe-részett Irén.

– Kell lennie ott egy biztonsági őrnek, vagy valakinek, aki kiengedi – próbált józanul gondolkodni Anikó.

– Nem merek megmozdulni... Mi lesz, ha beriaszt az áruháza, és azt hiszik, hogy tolvaj vagyok? – remegett meg Pista hangja.

– Már látom a hétfői újság szalagcímét: „Elfogták a pucolós betörőt: ablakmosóval kábította el a lakberendezési bolt biztonsági őrét a szépkorú tolvaj” – vihogott most már egyre hangosabban Irén, aminek hallatára Bodor Józsi is előjött a két emelettel feljebb lévő lakásából, és lecsámpázott hozzájuk a lépcsőn.

– Mi a helyzet, lányok, fogy már az idei tojáslikőr? – nézett végig értetlenül a felajzott társaságon.

– Épp a Szűccsel beszélünk, véletlenül bezárták a Mömlakszba, vagy hova... – magyarázta Irén, mire a két fiatal srác kissé hátrébb lépve az idősektől, halkán pukkadózott a nyelvújításon.

– Józsi! A Laci haverod nem ott dolgozik örként? – villant be ekkor Pintérnének egy mentő ötlet.

– De, igen, a Pók. A Bözsiék szomszédja, lehet, hogy most is szolgálatban van. Felhívjam? – vette fel a kellenél valamivel lassabban a ritmust Bodor.

– Hívjad már, különben a Szűcsnek idén biztos virgácsot hoz a Téalapó... – tréfálkozott tovább Irén, belecsmagolva az egyértelmű utasítást.

Bodor elvonult a lift melletti beugróba, onnan tárcsázta a barátját, miközben a többiek igyekeztek megnyugtatni a teljesen kétségbeesett Szűcs urat.

Néhány perccel később futásnak álcázott kocogással érkezett a szemben található tízemeletes felől Pók László nyugdíjas biztonsági őr, mire már mindenki odalenn fogadta a lépcsőház földszintjén.

– Estét! – nyögte fújtatva, majd levegő után kapkodva változta a helyzetet: – Van egy kis gond. Röviden: van nekem mágneses beléptetőkártyám, azt viszont figyelik, hogy mikor járok ki meg be vele. Ami még nem is lenne baj, bemennék hátul, kihoznám a barátotokat, és el lenne sikálva az ügy.

– Ez jó lesz, csináljuk! – adta ki a parancsot Irén.

– És mi a buktató? – mutatott rá a korábban elhangzottakra Pintérné.

– Az, hogy holnap csak délutáni műszakban leszek, és ha ilyenkor visszamegyek, az új munkatársam, aki egy pökhendi kis ficsúr, elkezd kérdezősködni, és szinte biztos, hogy bemárt a boltvezetőnek, ha rájön, miben mesterkedem.

– Nem lenne jobb, ha Pista egyszerűen csak megkeresné odabenn ezt az embert, elmondaná neki, hogy mi történt, és megkérné, hogy engedje ki? – próbálkozott Anikó.

– Hogy mondjam el bárkinek, hogy a takarítás miatt ragadtam benn? Ancsika, ne kérd ezt tőlem, az olyan... – hagyta félbe a mondatot Pista.

– Milyen? – kérdezték szinte egyszerre.

– Azért nekem is van büszkeségem, hogy a fene vinné el! – fejezte be végül Szűcs.

– Esetleg korán reggel megpróbálhatnék bemenni... – szolt újra Laci.

– De akkor nem ugyanott vagyunk? Hisz most mondtad, hogy még nem leszel műszakban – kezdte elveszteni a fonalat Gizi.

– Nem tudom... Holnap Mikulás-ünnepség lesz az áruházban, lehet fotózkodni, meg minden, talán el tudnánk valahogy

terelni a kolléga figyelmét, és kihozhatnám Pistát – gondolkodott hangosan Laci.

– Gyerekek! Van egy őrült jó ötletem! – kezdte Bodor. – Mikor nyit az áruház? – fordult Pók Laci felé.

– Tízkor. De biztos, hogy már hat-hét körül elkezdik beépíteni a Mikulás-falut, vagy mit. Szerintem az nagy meló lesz, mert ha jól tudom, még sose volt ilyen a boltban – felelte a biztonsági őr.

– Ez az! – öklözött a feje fölé Bodor, és már majdnem folytatta, amikor Szűcs ismét megszólalt a vonal túlsó végén.

– Van egy másik probléma is... – mondta.

– Mi az, Pista? – kérdezte ingerülten Irén.

– Öt százalékon van a mobilom.

– Akkor mondom gyorsan – hadarta Bodor. Van otthon egy Mikulás-jelmezem. Korán reggel beülünk a kocsiba, viszszük a ruhát, Pók a hátsó bejáraton bemegy, azt mondja, ott felejtett valamit, megkeresi Szűcsöt az áruházban, az felveszi a jelmezt, és reggel kísétál a kapun nyitáskor, mintha rossz áruházba jött volna.

– Nem gyakran mondok ilyet, de ez zseniális, Józsikám! – dicsérte meg Irén.

– Na, ilyet se hallasz most újabb tíz évig, úgyhogy jól tedd zsebre! – nézett Bodorra jelentőségteljes ábrázattal Gizi.

– Hallottad, mi a terv, Pista? – szólt bele Anikó.

– Nagyjából... De addig mégis, mit csináljak? – kérdezte idegesen a fogságba esett férfi.

– Aludjál! – vágta rá együtt zsigerből Irén és Gizi, mire a telefon sípolásra váltott, vagyis a vonal egyértelműen megszakadt. Anikó próbálta még visszahívni idős szomszédját, de hiába: a szám már nem volt elérhető.

– Mibe, hogy még éjjel csinál valamit, ami miatt elkapják? – dobta be Gizi.

– Jaj, ne legyünk már ilyen negatívak! – szólt rá finoman Anikó.

– Ez az, nem kell őtet félteni! Komolyabb helyzetekből is kivágta már magát, elhihetitek! – zárta le a témát Irén.

– Jól van, akkor oszolj, emberek! Reggel hatkor találkozunk a parkolóban. Ki jön? – adta ki az ukázt Pintérné Gizi.

– Én reggel sütöm a pogácsát, úgyhogy velem ne számuljatok! – rázta a fejét Irén.

– Nem baj, egy hely úgyis kell az autóban Pista bácsinak – jelentette ki Anikó, amivel mindenki egyetértett.

– Szűz Máriám, hogy elszaladt az idő! Megtennétek, hogy befejezitek a szaloncukker kiosztását? Mink ilyenkor már rég húzzuk a lóbórt a Gizivel – kacsintott alig észrevehetően barátnőjére Irén, aki szerencsére vette a lapot.

– Bizony, és még a cicáknak se adtam vacsorát! Csoda, ha a Jockey azóta nem lopta ki a kolbászt a spájzból – színészkedett kicsit Pintérné Gizi is, ami elég jól sikerült, Anikó ugyanis elvette Iréntől a maradék édességcsomagot, és a fiatalok kezébe nyomta.

– Menjetek csak, hosszú nap volt ez! Majd a fiúk megcsinálják, igaz? – nézett tágra nyílt szemekkel a gyerekeire, akik túl jól neveltek voltak ahhoz, hogy ellentmondjanak neki.

Mikor mindenki elvonult a rögtönzött megbeszélésről, Irén még pár percre belépett Gizi lakásába.

– Tényleg ennyire elfáradtál? Ez nem vall rád... – nézett rá Pintérné.

– Egy francokat! De már így is lekéstem az első félidőt a fociból! – durrogott Irén, majd miután megsimogatta a lábához dörgölöző Bobbyt, elköszönt a barátnőjétől, és hazament.

December 6., kora reggel

Reggel hat órakor fagyos levegő fogadta a lépcsőházból kilépő Gizit és Anikót, ahogy Bodor Józsi autója felé igyekeztek. A férfi már vagy húsz perce járatta a motort, hogy a szappanosdobozra hajazó Daihatsu Mira startra kész legyen, amikor eljön az idő. Gizi még egy utolsó mozdulattal felkapta a bejárati ajtó mellett hagyott útszóró sós zsákot, és a kevéske megmaradt só egy mozdulattal kiöntötte belőle a csúszós lépcsőre.

– De jó ötlet, Gizike, én el is felejtettem, hogy már fagy van – jegyezte meg halkán Anikó.

– Én nem felejttem el, tudod, miért? Mert ilyenkor örömtáncot tudnék járni, hogy a lépcsővel együtt befagy az a sok nyavalyás mag is, amit a Klári szór ki a galamboknak. Így legalább nem tudják felcsipegetni, fene a csőrüket! – mesélte indulatosan Pintérné, Anikó meg csak csendben mosolygott.

– Pszt! Aztán be ne vigyenek mindannyiótokat! Nem tudok értetek menni a pogácsa mellül! – szólt le nekik az ablakból Irén, akinél már hajnali fél öt óta égett a konyhában a villany. Bodor egy intéssel jelezte neki, hogy minden rendben lesz, majd miután a többiek beszálltak a hátsó ülésre, és Pók Laci is nagy nehezen megérkezett, felkapcsolta az autón a világítást, és szép komótosan kigurult a parkolóból.

– Mondom, mi lesz – szólalt meg kíváncsian hátul Pintérné Gizi, majd előrenyújtott Lacinak valamit, ami után odáig a válltáskájában kotorászott. – Hoztam egy walkie-talkie-t

a biztonság kedvéért. – Bodor hitetlenkedve nézett hátra Anikóra a visszapillantó tükörben, mire az csak megvonta a vállát. Gizi folytatta az eligazítást, mint aki legalábbis minden héten tréninget tart kommandóscsapatoknak. – Laci, azaz Pókember a kártyát használva bemegy, és az ágyak vagy még inkább a fürdőszobaosztály környékén megkeresi Mikulást. Ha megvan, feladja rá a gúnyját – magyarázott, mire Pók közbeszólt:

– Bocsánat, muszáj nekem felöltöztetnem? – kérdezte.

– Ne szólj közbe, nem szó szerint értettem – jött a válasz.

– Aztán Pókember és Mikulás felméri a lehetséges menekülési útvonalat, és visszajeleznek nekem a távbeszélőn – folyt a szó Giziből.

– Önnek is lesz fedőneve? – nézett hátra Pók kissé megszeppenve Gizire, mire Bodor közbeszólt:

– Hogyne, ő lesz a Krampusz – röhögött fel, majd mire Gizi újra szót kaphatott volna, behúzta a keziféket az áruháza háta mögött kanyargó út egy távolabbi pontján.

A Szaggató köz 7. szám második emeletén ebben a pillanatban valaki tompán kopogott Irén ajtaján. A vásott nagymama a korai óra miatt először az ajtó mellé támasztott fokosért nyúlt, és csak azután kukucskált ki a kémlelőnyíláson. Nagy meglepetésére az ajtóban Gajak Ernő, a nyugalmazott biológianár állt, aki mióta a nyugdíjasok taborát gyarapítja, talán még sosem hagyta el az épületet reggel nyolc előtt. Irén elfordította a hevedert, és kitérte az ajtót.

– Jó reggelt, Ernőkém! Mi az, csak nem a süllő pogácsa illata után gyüttél? – köszöntötte.

– Szia, Irénkém! Hát, az se lenne rossz indok – szimatolt bele a levegőbe –, de bevallom kicsit szégyenletesen, hogy én bizony a szaloncukor után sóvárgok. Idén nem lesz? – kérdezte meg kicsit félve a férfit.

– Hogyne lenne? Tegnap késő estig raktuk a Gizivel, aztán hazagyüttünk, de a munkát ráhagytuk a Kerekes fiúkra – tájékoztatta szomszédját a nagymama.

– Hát... pedig én egy kilincsen se láttam, se a mi emeletünkön, se amíg lejöttem hozzád – nézett körül Gaják.

Irén elvörösödött, kitámasztotta maga mögött az ajtót, és felpaprikázódva csak annyit mondott:

– Van egy sejtésem, hogy hova tűntek!

Gajáknak nem volt más választása, követte a felfelé trappoló időse asszonyt a hatodik emeletig.

– Gondolod, hogy a Bagós leszede? – kérdezte az ötödiken járva Ernő.

– Na tessék! Úgy tudtam! Hogy szorulna beléje az összes csokoládé! – káromkodott Irén, amikor felérve a hatodikra, megpillantották ápolatlan szomszédjuk, a Bagós gúnynévvel illetett férfi lábtörlőjét. A földön legalább tíz-tizenöt szaloncukorpapír hevert alaposan összegyűrve. – Ezt még biz' isten, hogy megkeserül, de most nem érek rá móresre tanítani, mert van még egy adag pogácsa, amit be kell tennem a sütőbe! – duzzogott Irén, majd elköszönve Ernőtől – aki a visszaúton folyamatosan csitítani próbálta – magára vágta a lakása ajtaját.

– Itt Pókember. Vétel. A helyemen vagyok, vétel! – recsegett a távbeszélő.

– Brékó! Itt Krampusz. Megvan Mikulás? – válaszolt Gizi.

– Az ágyaknál nem volt, és a fürdőosztályon sem látom – mondta Laci.

– Talán eljöttek érte éjjel a rénszarvasok és elvitték az Északi-sarkra – próbálta viccel oldani a feszültséget a vezetőülésben feszengő Bodor.

A rádióadásban néhány percig szünet állt be, Laci vélhetően ki is kapcsolta valamiért a készüléket.

– Hahó! Szűcs úr! Itt van? – súgta halkan a nagy semmibe Pók, miközben óvatosan körbejárt az osztályok között. A sokadig hahózásnál egyszer csak mintha válasz érkezett volna halk füttyörészés formájában. A hang a gardróbok irányából jött, Pók még egyszer megpróbálta, mire az egyik eltolható szekrény sínje megmozdulni látszott, az ajtó mögül pedig Szűcs Pista kócos feje kandikált ki.

– Itt Pókember. Megvan Mikulás, indul a jelmezbál – szólt bele halkan a walkie-talkie-ba Laci.

– Szevasz! Te vagy a Józsi barátja? – suttogta Szűcs, mire Pók bólintott, és a kezébe nyomta a szatyrot, amiben a Mikulás-jelmez lapult. – Ezt gyorsan vedd fel, és lépünk olajra! – mondta a láthatóan még bódult Szűcsnek, majd rácsukta a gardrób ajtaját. Néhány perccel később a pénztárak felé lopakodtak, hogy lehetőleg elkerüljék a már munkába állt néhány kollégát, akik minden bizonnyal gyanúsnak találták volna a Mikulásnak az üzlettér felől történő korai megjelenését. A kasszák előtt két-három hölgy sürgölődött, jöttek-mentek, kacarásztak, a fotocellás ajtó mellett két férfi kolléga itta a reggeli kávéját, közben pedig ráérősen beszélgettek, s néha belepillantottak egyikőjük telefonjába.

Már majdnem sikerült a másik ajtó felé távozniuk, amikor a Mikulásnak öltözött Pista hirtelen megtorpant.

– Várj! Mi lesz így a takaróval? – tette fel egyúttal önmagának is a kérdést.

– Mivel? – nézett rá most már türelmetlenül Pók Laci.

– Tízkor ajándékozunk, és ha még nem nyit ki az áruház, akkor, hogy veszem meg Klárikának a takarót? – sopánkodott.

– Ki a francot érdekel a takaró? Fő, hogy megússzuk valahogy ezt az egészet. Gyerünk kifelé! – szólt rá dühösen Laci.

– Sajnálom, de nem vallhatok kudarcot Klárika előtt – makacsolta meg magát Pista.

– Komolyan mondtam, menjünk kifelé! – húzta maga után Pók.

– Biztos van valami megoldás... Talán, ha betűröm a ruha alá, a Mikulásnak úgyis nagy a pocakja. A pénzt meg majd odaadom neked, te beteszed kasszába, és így nem számít lopásnak – beszélt zavarodottan, hajthatatlanul Szűcs úr.

– Ilyen nincs! Hogy gondolsz erre? Nem. És nem is tudnám betenni a pénzt a kasszába – ferdített kicsit Laci, hátha könnyebben meggyőzi a nála egy bő tízessel idősebb társát.

– Akkor inkább feladom magam – kezdte Szűcs, és már indult volna, amikor Pók visszarántotta.

– Ne szórakozz már, azzal engem is felnyomnál! A munkámmal játszol, az ég szerelmére! – súgta mérgesen.

– Te pedig a becsületemmel – vált színpadiassá Szűcs hangja, mire Pók elővette a rádiót, bekapcsolta, és így szólt:

– Mégis hátul jövünk ki, álljatok át a szánnal, Krampusz! – majd bontotta a vonalat.

Bodor, Anikó és Gizi az idegességtől néma csendben várták, mikor pillantják meg a két alakot az épület mellett – vagy hogy épp nem látják meg, mert az is benne volt a pakliban.

A feszültségtől Pintérné a tőle megszokott módon csacsogni kezdett:

– Azt, remélem, tudjátok, hogy ha én, vagy mondjuk, az Irén kerülünk ilyen helyzetbe, mi már este kijutottunk volna.

– Mégis, hogyan? – nézett rá hitetlenkedve Bodor.

– Mit gondolsz? Egy kis színészi játékkal. Nyolcvanasok vagyunk, nekünk már mindent elhisznek az emberek... Például, ha rosszul érezzük magunkat, ezt a Pista is megcsinálhatta volna, de hát valakinek vagy van hozzá tehetsége, vagy nincs. Ennyi – tárta szét a karját Gizi.

Bő tíz perccel később Szűcs egyedül közelített a járműhöz, közben hátra-hátrapillantott, mintha azt lesné, nem követik-e.

– Hinnye, de nyakigláb Téalpól! Kilóg a bokád a gatyából, Pistukám! – csipkelődött rögtön Pintérné, Szűcs azonban nem volt vevő a poénra. Beült Bodor mellé az ülésre, majd némán megmutatta Józsinak, hogy merre induljon az autóval. A Daihatsu épphogy odagurult a raktár bejáratához, már nyílt is az ajtó, amelyen Pókember, azaz Pók Laci lépett ki sietősen, kezében a takaróval, és feléjük vette az irányt.

– Jól gondolom, hogy azt elloptátok? – kérdezte megrökönyödve Anikó.

– Hát, technikailag igen... – kezdte Pók –, de nyugi, majd valahogy elintézem, hogy lehúzzam a vonalkódot, mintha dolgozói vásárlás lett volna.

– De ha ilyen egyszerű volt, mi a jóisten tartott ilyen sokáig? – ripakodott rájuk Gizi.

– Nem hozhattuk ki az üzlettérből, mert akkor besípolt volna, muszáj volt megkeresnem a raktárban. A kamerákról nem is beszélve... Mindegy, hosszú! – rázta le magáról a magyarázkodásra való késztetést Laci.

– Köszönöm, Lacikám, idén nagyon jó gyerek voltál, valamit intéz majd neked is a Mikulás – dörmögte vicceskedve Szűcs, akiben még egyértelműen dolgozott az adrenalin.

– Mehetünk végre haza? Az Irén elevenen megnyúz minket, ha elkésünk az ünnepségről – nézett a többiekre Bodor.

– Részemről nincs akadálya. Mi több, kezd leesni a vércukrom: este csak egy müzliszeletet ettem, szerencsére volt egy az oldaltáskámban – mondta Szűcs Pista.

December 6.,
10 óra után pár perccel

– Csakhogy meggyüttetek! Majd halálra izgultam magam, úgyhogy sütöttem egy kuglófot is! – fogadta a társaságot Irén, amikor végre Pista, Anikó, Bodor és a hozzájuk csapódott Pók is belépett a második emeleti lakásba. Szűcs Pista úgy döntött, inkább nem öltözik át, piros ruhája egyébként is passzol az esemény jellegéhez. A nagyszobában már ott várták a kisebb kalamajkába került hetvenes urat a barátai, akiket hangos „Ho-ho-ho-hó!” kiáltással üdvözölt.

– De jól nézel ki, Pistám! – fogott vele kezét rögtön Gaják Ernő, majd kacsintva odasúgta neki: – Csak nem az öledbe akarsz ültetni valakit a jelenlévők közül?

Pista, ahogy az lenni szokott, enyhén elpirult, s palástolni igyekeztén a zavarát, inkább odalépett Irénékhez, hogy némi pogácsába, esetleg pálinkába fojtsa az izgatottságát.

– Most mit szerénykedsz, Pistukám? – kérdezte fennhangon Irén, aki szintén hallotta Gaják megjegyzését. – Mondjuk, ha tényleg te lennél a Téalapó, akkor biztos, hogy mindenki kapna ajándékot.

– Hogy érted ezt? – jött kissé zavarba Szűcs úr.

– Hát gondulljatok csak bele! A Pista azokhoz is elmenne, akiknek piszkos a csizmájuk az ablakban... megpucolná

nekik az ablakkal együtt – mondta, mire a társaság összes tagja nevetni kezdett.

Bodor is becsatlakozott Pista cukkolásába:

– „Mi kulás, azt megpucolja Szűcs, a Mikulás!” – rögtönzött egy nem túl illendő versikét, ami csak tovább fokozta a hahótázást a lakásban.

– Gyerekek! – ocsúdott fel kicsit Irén. – Most jutott eszembe: a Jenőt nem kellett volna meghívunk? – kérdezte.

– Ugyan már! Nem vagyunk vele olyan viszonyban! – vágta rá a radiátor mellett ülő Mókus Béla. – Különben meg nem volt elég, hogy véletlenül meghívtuk a zsúrpubit? Különben is, hol a fenében van már? – utalt Valnor Bertalanra.

– Még biztos alszik – nevetett fel harsányan Ibolya, mint aki el is képzelte a jelenetet.

– Mikor ajándékozunk? – kérdezte Szalayné Klári a napaliban.

– Mondjuk, most? Hahó, ti ott kinn, a konyhában! Gyertek már be! Megjött a Mikulás! – kiabált ki a többieknek erélyesen Bodor Józsi.

– Mármint nem a Pista... – vigyorgott egy kupica tojáslikőrrel a kezében Gaják.

– Most mit bántjátok? Hisz már este tele vót a puttonya az áruházban! – horkant fel a saját poénján Irén. Az emlegetett szomszédja épp most lépett vissza a szobába, láthatóan a fürdőből jött ki.

– Irénkém, hol vetted azt az orchideás vécé tisztító folyadékot? Egész jó az illata – súgta oda Pista a házigazdának.

– Azt ne mondd, hogy... – fordult hozzá Irén, majd elharrapta a mondandója végét. – Kedves jó szomszédok, barátok! – köszörülte meg a torkát. – Ugyan valamelyest szégyenben kell maradjunk a Gizivel, hogy a miatt az átkozott Bagós miatt nem jutott mindenkinek házi szaloncukor, de annál nagyobb

szívvel sült ma reggel a tepertős pogácsa meg a kuglóf a konyhában.

– A tojáslikőrt is említsd meg! – szúrta közbe Gizi.

– Meg az is – mosolyodott el Irén. – Itt a kisasztalon mindenkinek van egy-egy palack, amivel szeretnénk kellemes ünnepeket kívánni.

– Na jó, én ezt nem bírom tovább! – pattant fel a bolyhos kék fotelból hirtelen Rezső, aki Bodor Józsi nagy cimborája volt, és hivatásos autószerelő lévén legtöbbször a ház előtti parkolóban lehetett megtalálni, amint épp bütyköl valamit.

– Mi a baj, Rezsőkém? – nézett rá meglepve Pintérné.

– Az az igazság – fordult Rezső a felesége, Rózsi felé egy pillanatra –, hogy én ettem meg a szaloncukrokat – mondta, majd szégyenkezve lehajtotta a fejét.

– Rezső! Hogy tehetél ilyet? És a diéta? A doktor is megmondta, hogy mérsékelni kell a cukorfogyasztást – ripakodott rá hangosan Rózsi.

– Szerintem ő nem is mondott ilyet – dűnnyögte még mindig lesütött szemmel a férje.

– De én igen! – rikoltotta a nő.

– Jól van, hagyjad má' azt az embert, mindjárt karácsony van, a jóisten szerelmére! – szólt bele Irén, aki ezzel mintegy fel is oldozta Rezsőt a szaloncukrok ellen elkövetett bűntény alól.

– Ne haragudjatok, bocsánatot kérek! De olyan finomak voltak! – magasztalta az egekbe az édességet Rezső, miközben Gizi felé sandított.

– Azt meghiszem, jó sok rum volt mindben! – csúszott ki amannak a száján. Rózsi szeme már-már tüzes villámokat szórt, amikor Gaják Ernő szintén karótnyeltségéről ismert felesége, Jolán egy díszzacskóval elé állt.

– Ha nem haragusztok, ezennel mi szeretnénk megkezdeni a titkos télapós ajándékozást, és nagyon boldog ünnepeket

kívánni! – szólalt meg jellegzetes, nyávogó hangján Jolán, majd óvatoskodva két puszit adott Rózsának.

– Ez teljes egészében kézzel készített ajándék, reméljük, jó hasznát veszitek – tette hozzá Ernő, majd amikor Rózsi kiemelte a zacskóból a fura formájú és anyagú tárgyat, további magyarázkodásba fogott: – Körbenéztünk Jolánnal az állatfelszerelést árusító boltokban, de semmi jót nem találtunk az imádott Koki papagájotoknak, így hát mi magunk készítettünk neki az otthoni bambusznövényünkéből egy kis függőhintát.

– Ó, hát ez igazán kedves gesztus! Nagyon köszönjük! – örült meg őszintén Rezső, akiről mindenki tudta, mennyire szereti a rövidebb mondatok utánózására is képes díszmadrakat. Ezután Rózsi is gyorsan elővette a táskájában lapuló apró ajándékot, és így szólt:

– Józsikám, mi téged húztunk a Rezsővel, reméljük, ennek jó hasznát veszed! – Bodor megölelte őket, és feltépte a mindössze tenyérnyi méretű ajándékot.

– Nem hiszem el! Wunderbaum, a kocsiba! Ráadásul öt különböző illatú! Ti aztán tudjátok, minek örülök a legjobban! – örvendezett boldogan Bodor Józsi, miközben a háta mögött Irén Anikó fülébe súgott valamit, majd az rögvést belemélyedni látszott a telefonjába. Kisvártatva egy régi dalt töltötte meg halkán a panellakás régi, ám melegséget árasztó tereit. Komár László *Karácsony éj, havas álom* című éneke csalt könnyeket a szemekbe: „Fehér a föld, a karácsony meleg otthont ígér, subáját rázza a tél. Jégsípja szól deres ágon, sír a száraz levél, süvítve dühöng a szél. Szigorú fagy odakint, odabent ragyog a béke, enyhítve bajt és a kint.”

Most Bodor kívánt kellemes ünnepeket Irénnek, senkinek nem okozva meglepetést azzal, hogy az ajándéka egy doboz klasszikus konyakmeggy volt. A jelenetet látva Pintérné arca

mintha enyhén sápadttá vált volna, majd oldalazva kisurrant a nagyszobából, és a saját lakása felé vette az irányt.

– Miért raktam ilyen magasra, hogy a fene vinné el?! – mérgelődött hangosan néhány perccel később, miközben fél lábbal egyensúlyozott a konyhaszekrény pultján, hogy elérje a tetejét. Nagy nehezen megkaparintotta a vágyott tárgyat, ami nem más volt, mint egy évek óta házi porban érlelt rum. – Ne nézzél, Jockey, nincs több pia! A tojáslikőrbe már így is beleittál, és ez különben sem whiskey! – beszélt az egyik széken nyivákoló fekete macskához.

A magaslatokból visszatérve gyorsan folyó víz alá tartotta a palackot, hogy valamelyest megszabaduljon a vélhetően zsírral keveredett portól, majd miután kockás konyharuhával is áttörölgette, és rányomott egy piros öntapadós szalagot, a lift felé vette az irányt.

Hiába nyomkodta azonban a hívógombot, semmi sem történt. Így, hogy senki sem látta, bele is rúgott egy emberest a felvonó ajtajába, aztán elindult vissza a másodikra. Ekkor azonban fura hangot hallott a lift felől.

– Van ott valaki? – hallatszott nagyon tompán.

– Ki van benn? – kiabált Gizi.

– Berci vagyok! Gizi néninek tetszik lenni? – szólt most már hangosabban. – Beragadt a lift, itt vagyok a negyediken!

– Jövök máris, ne mocorogj, Berci! – felelte Gizi, és elindult fel másfelesével a lépcsőn, csak mert kettesével már nem tudta venni a fokokat.

Amikor újra betoppant Irén nappalijába, az épp kiadta a többieknek a kutatási parancsot, hogy nézzék meg, hova tűnt ilyen hirtelen a barátnője.

– Itt vagyok – lihegett kicsit Gizi. – Rájöttem, hol maradt el a Berci – kezdte egy pici kárörvendő mosollyal az arcán.

– Tényleg aludt? – kérdezte Ibolya.

– Hát, maximum a liftben, merthogy be van ragadva – röhögcsélt most már nyíltabban Pintérné.

Bodor és Gajak gyorsan el is indultak a tizedik emeletre, hogy megkérjék a ház közös képviselőjét, Kalvosz Jenőt, segítsen újraindítani az egyre többször rendetlenkedő felvonót a gépházból.

Irén addig túl is esett az ajándékozáson: már szinte senkit nem lepett meg, hogy ezúttal is hűségese bajkeverőtársát, Gizit húzta.

– Mi ez, egy mamusz? – nézegette a kötött holmit Pintérné.

– Ez, kérek szépen, egy tutyi! Mink így hívtuk a faluban. Gondultam, hogy jól jön télen tévzéshez, hogy ne fázzon a lábod. Remélem, nem kötöttem túl nagyot, mert most nézem csak, olyan apró cipőt hordasz!

– Szerintem pont jó lesz, köszi, Irénkém! – koccintott a két nagymama egy pohár friss tojáslikőrrel. – És ha már pia: úgy hallottam, hogy a mi kis Mókuskáink, különösen te, Bélám, nagyon szereted a Hemingwayt – indult meg Gizi Ibolya és a férje felé a három évig érlelt kommersz rummal a kezében. Ahogy Béla meglátta az ital címkéjét, nem bírta leplezni a nevetését, és csak ennyit mondott, hogy ne bántsa meg a szomszédasszonyát:

– Gizike drága, nem hittem volna, hogy valaki még tud nekem újat mutatni Hemingwayjel kapcsolatban, de egészen új élmény lesz a sok olvasás után végre belekortyolni!

– Köszönjük, azt akarja mondani a Béla! – korrigált Ibolya, majd két jókora cuppanóst adott Gizinek. – Remélem, sikerül kiszabadítaniuk a Bercit, mert mi őt húztuk! – folytatta Ibolya, amikor nyílt az ajtó, és besétált rajta Valnor egy közepes méretű piros mikulásvirággal a kezében.

– Kellemes ünnepeket, Bertalan! – rázott vele kezét visszafogottan Béla. – Viseld egészséggel! Csak hogy ne fázzon meg

a kopasz kobakod! – utalt Ibolya az épp átnyújtott műanyag Mikulás-zacskó tartalmára.

– Igazán köszönöm a kedves fogadtatást! Már csak az a beígért pogácsa hiányzik, és teljes lesz a reggelenem – nézett Irénre Berci, aki kikísérte a liftkárosultat a konyhába.

– Ki következik? – kérdezte Gizi, mint egy türelmetlen kisgyerek, aki mindenki ajándékára kíváncsi.

– Én jövök, azt hiszem! Tért vissza Berci egy pogácsát majszolva. Én a botanika szerelmeseit szeretném meglepni ezzel a szerény, mégis gyönyörű mikulásvirággal – nyújtotta át Gajákéknak a növényt.

– Körbeértünk? – nézett körbe gyanakvóan Irén.

– Majdnem, de akkor mondjuk, hogy én következem! – szólalt meg Anikó, miután elindította a telefonján a *Winter Wonderland* című amerikai slágert Paul Anka tolmácsolásában. – Én Pista bácsit húztam, aminek nagyon örültem, mert így talán elérem, hogy ezen a télen kevesebb fertőtlenítőt pumpáljon a kezére – kezdte tréfásan az ötvenes nő, mire mindenki felnevetett.

– Hű, de szép kesztyű, Ancsikám! Köszönöm szépen! – mosolygott vastag bajsza alatt Pista, majd tapogatni kezdte kitömött Mikulás-pockját.

– Nos, nem mondanám túl ideillő csomagolásnak, és ezért elnézést kérek, csak a kis kalandom után már amúgy sem tudtam volna szépen becsomagolni, kérem, nézze ezt el nekem, kedves Klárika! – lépett közelebb Szalaynéhoz, s nagy nehezen elővadászta a Mikulás-ruha alá begyömöszölt púderszín-bézs-barna árnyalatú, kockás polártakarót.

– Ez az enyém, Pista? Honnan tudta? – nézett rá kérdően Klári.

– A Mikulás mindent lát... vagy legalábbis hall, Klárika... – kezdte, majd mikor ráeszmélt, hogy ezt többféleképpen is

lehetett értelmezni, kijavította magát: – Legalábbis ez hírlík az Északi-sarkról – kacsintott, aztán finoman megérintette a törékeny idős hölgy vállát, aki viszonzásul erőtlen pusztit lehelt Szűcs orcájára.

– Csodálatosan puha ez a takaró, még egyszer nagyon köszönöm, Pista! Én pedig Anikót húztam – folytatta Szalayné, és miközben átnyújtott egy kerek süteményes díszdobozt, picit fel is emelte a fedelét. – Ez a híres non plus ultra karácsonyi aprósütemény, amiről tavaly beszélgettünk.

– Komolyan? Klárika, utoljára a nagymamámnál ettem ilyet, falun! – lábadt könnybe Anikó szeme, miközben szorosan megölelte első emeleti szomszédját.

– Mielőtt átcsap a hangulat sírós-rívósba, mi lenne, ha betennénk valami jó kis talpalávalót? – kérdezte a bensőséges pillanatot megtörve a házigazda.

Anikó már nyúlt is a mobiljáért, aztán amennyire csak lehetett, felhangosította.

– Ezt Pista bátyámnak küldöm! – mondta, majd mikor megszólalt a zene, Pintérné kijavította: – Mind neked küldjük, Pistám, a kis krampuszaid!

„Ne gondold most a télre, gyere le a térre, kapsz egy csókot a hétvégére. Nyári, nyári mikulás, ez a lányka kész kiborulás. Én vagyok a hull a pelyhes, hulla szerelmes, sose türelmes nyári, nyári Mikulás” – zengett Fenyő Miklós slágere a panellakás falairól, a jelenlévők pedig kivétel nélkül táncre perdültek.

– Ho-ho-ho-hó! – ujjongott a levegőbe felszabadultan Szűcs Pista.

A Szaggató köz 7. szám előtt ekkor alig látható pelyhekben ugyan, de szállingózni kezdett a hó, miközben a ház előtti repedezett, csúszós betonflaszteren két szürke galamb tépázott egy aranypapírba csomagolt házi szaloncukrot. A legszebb és

legmeghittebb látvány mégis az volt, hogy az Irén ablakába felmászó, fakultpiros nejlonruhát viselő Mikulás-dísz mögött igazi ünnepi, családi hangulat lengett körül mindent és mindenkit a lakásban.

És bár a lakók most, advent környékén is a twistet járták, még nem sejtették, mit hoz számukra a következő év: hogy a házban hamarosan elszabadul a panel boogie...